

การศึกษารูปแบบการพัฒนาการชกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัดอันดามัน

THE STUDY OF THE DEVELOPMENT MODEL OF THE ARENGA WESTERHOUTTI GRIFF SHELL FOR PROMOTING TOURISM IN THE ANDAMAN PROVINCE

สาวิตร พงศ์วัชร* SAWIT PONGVAT*
ยุทธพงษ์ ตันประดู่** YUTTAPONG TONPRADOO**
นพศักดิ์ นาคเสนา*** NOPPASAK NAKSENA***

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการศึกษารูปแบบการพัฒนาการชกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาประวัติของต้นชก 2) เพื่อพัฒนาการชกสู่การประดิษฐ์จิ้งชู้ 3) เพื่อพัฒนาจิ้งชู้สู่งานหัตถศิลป์สร้างสรรค์ ขอบเขตของพื้นที่วิจัยคือ ตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา การศึกษาข้อมูลการวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนตามวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัยประกอบด้วย การศึกษาเอกสาร การสังเกต การสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มย่อยจำนวน 2 ครั้ง โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย ครูภูมิปัญญาแห่งชาติ ครูภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มผู้เพาะปลูกและจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากต้นชก เพื่อให้ความเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ภูมิปัญญาการอนุรักษ์จิ้งชู้และการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้การชก พร้อมนำเสนอข้อมูลด้วยวิธีการบรรยาย

ผลการวิจัยพบว่า 1) ต้นชกเป็นพืชประจำท้องถิ่นภาคใต้ ใช้เวลาออกผลประมาณ 15-20 ปี ลักษณะของผลเป็นทลาย ภาษาท้องถิ่น เรียกว่า นิ้ว ลักษณะของผลคล้ายลูกวกลงม มีสีเขียว ขนาดประมาณ 3-4 เซนติเมตร โดยเมื่อออกผลจะยืนต้นตาย จึงเรียกอีกชื่อว่า ต้นลูกข่าแม่ 2) กรรมกรเหมืองแร่ได้สร้างภูมิปัญญาโดยนำการชกมาประดิษฐ์จิ้งชู้ เนื่องจากมีความทนทานต่อการสวมใส่เพื่อป้องกันฝนขณะทำเหมืองแร่ โดยพบขั้นตอนการประดิษฐ์จิ้งชู้จำนวน 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) การนำการชกมาดัดกันที่ติดบริเวณเส้นใย 2) นำการชกมาแช่น้ำเกลือเพื่อให้เกิดความเหนียวและนำไปตากแดดให้แห้ง 3) การนำการชกมาจัดเรียงเป็นแผ่นเดียวกัน 4) การตัดการชกเป็นจิ้งชู้ตามรูปแบบ 5) การประดิษฐ์การชกเป็นจิ้งชู้ผ่านกระบวนการตัดเย็บด้วยวิธีด้นถอยหลัง 6) การนำกระดุมมาเย็บติดกับจิ้งชู้ 3) เครื่องแต่งกายที่ประยุกต์จากเส้นใยการชกมีเนื้อสัมผัสค่อนข้างหยาบแต่มีความเหนียว ไม่ทนไฟ วิธีการทอผสมกับเนื้อผ้าปกติต้องใช้การเย็บด้วยเทคนิคเฉพาะ คือ การด้นถอยหลัง ไม่ควรนำเส้นใยการชกมาขึ้นรูปเป็นแผ่นมากเกินไป เพราะส่งผลด้านน้ำหนักของเครื่องแต่งกายนักแสดง การนำการชกมาประยุกต์สำหรับสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายนักแสดงและสินค้าที่ระลึกสามารถสร้างเศรษฐกิจทั้งระดับจุลภาคและระดับมหภาคและรักษาองค์ความรู้ด้านการประดิษฐ์จิ้งชู้ได้ อีกทั้งเมื่อนำมาประยุกต์สู่งานหัตถศิลป์ต้องให้กลุ่มคนท้องถิ่นเกิดการยอมรับเพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นและเหมาะสมกับการเคลื่อนไหวของนักแสดง

คำสำคัญ : การชก/ จิ้งชู้/ งานหัตถศิลป์สร้างสรรค์

*รองศาสตราจารย์ ดร. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, pkruphuket@gmail.com.

*Associate Professor Dr., Faculty of Humanities and social Sciences, Phuket Rajabhat University, pkruphuket@gmail.com.

**อาจารย์ ดร.คณะศิลปกรรมและวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, yuttapong.t@msu.ac.th.

**Lecturer, Dr., Faculty of Fine and Applied Arts and Cultural Sciences, Mahasarakham University, yuttapong.t@msu.ac.th.

***อาจารย์ ดร.คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, noppasak@gmail.com.

***Lecturer, Dr., Faculty of Humanities and social Sciences, Phuket Rajabhat University, noppasak@gmail.com.

ABSTRACT

The study of the development model of the arenga westerhoutti griff shell for promoting tourism in the Andaman is the employed qualitative methods. This research aimed to 1) To study the history of Arenga Westerhoutti 2) The development of the Arenga Westerhoutti Griff shell to Jungsui 3) The development of the Jungsui to creative dance. The areas of this research were Bang Toey Subdistrict, Mueang District, Phang Nga Province. The methodology of this research included three stages. The key methods for data collection were the study of documents, observation, interviews, and two focus groups with stakeholders; Administrative Organization. Data analysis was presented descriptively.

The research findings showed 1) The Arenga Westerhoutti is a local southern plant with a growth period of about 15-20 years, so the result will be released when the result will die 2) Mining miners have created wisdom by bringing Arenga Westerhoutti Griff shell is something that is not invented to Jungsui because it is resistant to wear to prevent rain. By discovering the steps of the invention of the seven steps. 3) The garments applied from the Arenga westerhoutti griff shell fibers have a rather rough texture but are tough and not fire resistant. The method of weaving mixed with normal fabrics requires sewing using specific techniques, namely is backstabbing. Should not use too many punches to make sheet fibers because it affects the weight of the actors' costumes. This applied to create economies at both micro and macro levels and able to maintain the inventive knowledge the Jungsui. When applied to craftsmanship, the local group must accept to prevent the consequences and suitable for movement for actors.

KEYWORDS: Arenga westerhoutti griff shell/ Jungsui/ Creative crafts

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักเปรียบเสมือนกระดูกสันหลังของชาติและมีความสำคัญต่อการพัฒนาโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมไทย เนื่องจากสภาพแวดล้อม ปัจจัยภายในและภายนอกประเทศรวมทั้งการแข่งขันที่เป็นพลวัตและซับซ้อนยากแก่การควบคุม ส่งผลให้เกิดความท้าทายด้านการดำเนินงานหลายเท่าตัว หลายภาคส่วนจึงได้สหบูรณาการให้ประเทศไทยมีศักยภาพด้านการแข่งขันที่สูงขึ้น โดยบูรณาการมิติต่าง ๆ ในการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืนยิ่งขึ้น¹ มิติสำคัญที่ทำให้เกิดความสมดุลมี 4 ด้าน ประกอบด้วย 1) มิติเจ้าบ้าน/อุปทาน (Host) 2) มิติผู้มาเยือน (Guest) 3) มิติกลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (Tourism Mechanism) และ 4) มิติด้านคุณภาพการบริการ (Service Quality) วิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัดอันดามันปี 2020 ให้ความสำคัญด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อม ผ่านการผลักดัน 4 ด้าน ได้แก่ 1) การสร้างกิจกรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 2) การจัดสรรปริมาณเที่ยวบินให้ตรงกับกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย 3) การบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานให้มีความสอดคล้องระหว่างกัน 4) การพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อยกระดับความสามารถของบุคลากรรวมทั้งการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศด้านต่าง ๆ เพื่อสื่อสารการตลาดโดยเฉพาะกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งสามารถแบ่งได้ตามแรงจูงใจด้านการท่องเที่ยวเฉพาะทาง โดยเฉพาะการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อกระตุ้นการใช้จ่ายและขยายวันพักผ่อน อีกทั้งจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพสามารถเชื่อมต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ทั้งนี้ ควรมีการพัฒนาเป็นลักษณะริเวียร่าแห่งเอเชีย (Riviera of Asia) โดยแต่ละสถานที่ที่มีจุดเด่นแตกต่างกันและมีการจัดเทศกาลหมุนเวียนตลอดปี เหล่านี้สามารถเป็นแรงเสริมแก่นักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเข้ามาและเพิ่มจำนวนวันพักผ่อนได้² ที่ผ่านมามาภาครัฐและภาคเอกชนร่วมกันปรับรูปแบบและนโยบายการท่องเที่ยวแนวใหม่โดยมุ่งเน้นการท่องเที่ยวลักษณะ “ไฮเอนด์” และ “การอนุรักษ์” มากยิ่งขึ้น สอดรับกับนโยบายของรัฐบาลที่สนับสนุนให้กลุ่มจังหวัดอันดามันเป็นจุดศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับ “ไฮเอนด์” ในระดับภูมิภาค³ กลุ่มจังหวัดอันดามันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงติดอันดับโลก อีกทั้งเป็นแหล่งสร้างงาน สร้างรายได้ เป็นศูนย์กลางของธุรกิจภาคบริการและการท่องเที่ยว สามารถเพิ่มมูลค่าสูงที่ขับเคลื่อนด้วยธุรกิจสตาร์ทอัพ โดยปี พ.ศ. 2559 นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากถึง 13.2 ล้านคนโดยมากกว่า 9.5 ล้านคน เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยสร้างรายได้รวมกว่า 313,000 ล้านบาท⁴ สอดคล้องกับด้านการผลักดันและส่งเสริมอัตลักษณ์สำคัญของกลุ่มจังหวัดอันดามัน คือ พืชประจำท้องถิ่นซึ่งมีความหลากหลายและบางชนิดได้สูญหายไปจากกลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยหลังจากการศึกษาพืชประจำท้องถิ่นประยุกต์สู่เครื่องแต่งกาย ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวฝั่งอันดามันให้เกิดความยั่งยืน โดยการเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

จังหวัดพังงามีความหลากหลายของพืชประจำท้องถิ่น เช่น ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจหลัก ไม้ผล เช่น มังคุด ทุเรียนสาธิตา (พืช GI) โดยมีแนวโน้มการตลาดราคาสูงขึ้น เป็นการสร้างรายได้แก่เกษตรกรอย่างยั่งยืนประกอบกับในปี 2562 เกษตรกรสามารถจำหน่ายผลผลิตเหล่านี้ได้ราคาสูงขึ้นผนวกกับมีช่องทางการตลาด เพราะอยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ตและได้เปรียบในเรื่องของการขนส่งซึ่งตลาดมีความต้องการสูงโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีนซึ่งเดินทางมาพักผ่อนในจังหวัดพังงา

1. “แนวทางการปฏิรูป การท่องเที่ยวไทย,” การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, บันทึกข้อมูลเมื่อ 6 ตุลาคม 2561, <http://www.tatreviewmaga-zine.com/web/menu-read-web-etatjournal/menu-2014/menu-2014-oct-dec/615-42557-reform>.

2. พรหมภัสสร จรรย์ฐานพงศ์, “พรีเมียม เดสติเนชั่น...Visioning Phuket,” วารสารการท่องเที่ยว ปีที่ 14, ฉบับที่ 167: 54.

3. พรหมภัสสร จรรย์ฐานพงศ์, “มารีไทม์ฮับ...การผลักดันภูเก็ตเป็นพรีเมียมเดสติเนชั่น,” วารสารการท่องเที่ยว ปีที่ 14, ฉบับที่ 167: 55.

4. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, “ลุยแก๊งค์ขุนยี่เหยียญ,” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ปีที่ 52, ฉบับที่ 9913: 14.

และจังหวัดภูเก็ต จำนวนปีละหลายแสนคน ฉะนั้นจังหวัดพังงาจึงริเริ่มตลาดผลไม้สองฝั่งถนน ในอำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเกษตรจังหวัดพังงาได้รณรงค์ให้เกษตรกรมีกระบวนการผลิตพืชให้มีคุณภาพ ตั้งแต่การเก็บเกี่ยวผลผลิต การตัดแต่งกิ่ง การใส่ปุ๋ย การให้น้ำ การกำจัดวัชพืช การคลุมโคนต้นไม้ด้วยซากพืช เป็นต้น เหล่านี้เพื่อควบคุมปริมาณผลผลิตให้มีความเหมาะสมโดยให้ความสำคัญเรื่องการเกษตรแบบอินทรีย์⁵ แต่ต้นชกหรือต้นลูกขำแม่เป็นพืชประจำท้องถิ่นภาคใต้ ลักษณะคล้ายต้นปาล์ม ขึ้นตามภูเขาหิน ลำต้นตรงขนาดใหญ่กว่าต้นตาล สูงประมาณ 20-25 เมตร ใบยาวประมาณ 3 เมตร ลักษณะคล้ายใบมะพร้าวแต่ขนาดใหญ่และแข็งแรงกว่า ก้านใบเหยียดตรง มีรกสีดำบริเวณก้านใบ ต้นชกใช้ระยะเวลาการเติบโตจากเมล็ดจนกระทั่งออกผลประมาณ 20 ปีและหลังจากออกผล 1 ครั้ง ต้นชกจะเริ่มผลิดอกและเหี่ยวแห้งยืนต้นตาย โดยระหว่างการยืนต้นตายนั้น สามารถนำก้านชกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้แต่ส่วนใหญ่ผู้ปลูกนิยมตัดต้นชกเพื่อนำเฉพาะส่วนของลำต้นมาประดิษฐ์เฟอร์นิเจอร์แต่ไม่ได้รับความนิยมเนื่องจากการดูแลรักษายากและชำรุดเสื่อมสลายรวดเร็ว ส่วนก้านชกนิยมปล่อยให้เน่าเปื่อยไปตามธรรมชาติ เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์และภูมิอากาศภาคใต้มีลักษณะแบบพื้นที่เขตร้อนชื้น (ฝน 8 เดือน แดด 4 เดือน) ส่งผลให้พื้นที่ที่มีความสมบูรณ์ ทำให้ชาวต่างประเทศโดยเฉพาะชาวจีนเดินทางอพยพเข้าสู่ภาคใต้ของประเทศไทย นับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 เพราะในอดีตประเทศจีนมีปัญหาสำคัญ 3 ประการ คือ การปฏิวัติวัฒนธรรม การฉ้อราษฎร์บังหลวงและความอดอยากยากแค้น ประกอบกับความมีอัตตาศักดิ์ไมตรีของชาวไทยที่เป็นมิตรกับชนชาติอื่น เป็นเหตุผลสำคัญด้านการอพยพเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของชาวจีน โดยชาวจีนเหล่านี้ได้นำภูมิปัญญาด้านการประกอบอาชีพการทำเหมืองแร่เข้ามาผสมกับวิถีการดำเนินชีวิตนั่นคือ การนำเส้นใยของต้นชกมาประดิษฐ์จิ้งซู (เสื้อกันฝน) เพื่อสวมใส่ขณะทำเหมืองแร่ ปัจจุบันจิ้งซูมีจำนวนน้อยมากหากไม่มีการประดิษฐ์เพื่อการอนุรักษ์แล้ว ภูมิปัญญาด้านการประกอบอาชีพของชาวจีนที่ส่งผ่านระหว่างรุ่นสู่รุ่นจะสูญหายไป โดยทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้เห็นคุณค่าในการนำก้านชกมาใช้ประโยชน์ เพื่อเพิ่มมูลค่าด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการประชาสัมพันธ์ด้านมิติการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเป็นการนำก้านชกมาประดิษฐ์และพัฒนาสู่เครื่องแต่งกายหัตถศิลป์สร้างสรรค์เพื่อเผยแพร่สู่ตลาดท่องเที่ยวในวงกว้าง โดยมุ่งรักษาเอกลักษณ์เฉพาะตัวและมนต์เสน่ห์ของงานหัตถศิลป์สร้างสรรค์อย่างสมบูรณ์⁶ ซึ่งเป็นการประดิษฐ์สร้างเครื่องแต่งกายประกอบชุดการแสดง โดยค้นหาความรู้จากครุภูมิปัญญาในท้องถิ่นที่มีความชำนาญเกี่ยวกับพืชประจำท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อการค้นหาคุณสมบัติพิเศษด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นร่วมมือระหว่างชุมชนท้องถิ่นด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายและสถาบันการศึกษาประกอบด้วย 1) สาขาวิชาศิลปการจัดการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 2) สาขาวิชาการจัดการวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นการสร้างและพัฒนาด้านการวิจัยระหว่างศาสตร์และเป็นการวิจัยระหว่างสถาบันอุดมศึกษา ส่งผลด้านการเป็นเครือข่ายการทำงานที่ดีต่อไปในอนาคต

กลุ่มจังหวัดอันดามันมีการรวมกลุ่มเพื่อสร้างยุทธศาสตร์ให้สามารถแข่งขันในระดับโลกและสร้างความสนใจแก่นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเพิ่มขึ้น คือ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของกลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยนำต้นทุนทางวัฒนธรรม คือ การนำก้านชกซึ่งสามารถพัฒนาเป็นจิ้งซู (เสื้อกันฝน) ซึ่งเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ใกล้จะสูญหาย มาประยุกต์ใช้กับการท่องเที่ยวโดยนักท่องเที่ยวสามารถสร้างประสบการณ์ผ่านการเรียนรู้และสัมผัสศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งพืชประจำ

5. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, "สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หัวใจแห่งความยั่งยืนของชุมชน GI Market 2016," หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ ปีที่ 29, ฉบับที่ 11251: 9.

6. ยุทธพงษ์ ต้นประดู่, "การพัฒนารูปแบบพัสดรรักษ์ในพิธีวิวาทบาสู่งานสร้างสรรค์คาบาเรต์" (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท) บัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2559), 5.

ท้องถิ่น (ต้นซก) ดังกล่าวยังไม่มีนักวิชาการลงพื้นที่ศึกษาเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างถ่องแท้เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาลักษณะสำคัญของพืชประจำท้องถิ่น (ต้นซก) เพื่อการพัฒนาฐานข้อมูลศิลปสร้างสรรค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติของต้นซก (ต้นลูกขำแม่) ตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา
2. เพื่อการพัฒนากาบบชกสู่การประดิษฐ์จิ้งหรีด
3. เพื่อการพัฒนาจิ้งหรีดสู่ฐานข้อมูลศิลปสร้างสรรค์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบการพัฒนาการปลูกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกแบบเจาะจง 3 กลุ่ม ดังนี้

- 1) กลุ่มผู้รู้ (Key Informants) ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา บุคลากรการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักจังหวัดภูเก็ต หัวหน้ากลุ่มเพาะปลูกต้นซกตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา

- 2) กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informants) ได้แก่ บุคลากรการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักจังหวัดภูเก็ต กลุ่มสมาชิกผู้เพาะปลูกต้นซกตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา

- 3) กลุ่มผู้สนับสนุน (General Informants) ได้แก่ อาจารย์ นักศึกษาศาสาวิชาศิลปการ จัดการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อาจารย์ ดร.ยุทธพงษ์ ต้นประดู่ อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์ และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามและกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดภูเก็ต

2. สถานที่ที่จะใช้ทำการวิจัย/เก็บข้อมูล

ตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง
- 3) การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร เช่น

- 1) วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดพังงา โดยการศึกษาประวัติของพืชประจำท้องถิ่น (ต้นซก)

- 2) เอกสารวัฒนธรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับชีวพันธุ์ภูมิศาสตร์ภาคใต้ฝั่งทะเลอันดามันและจังหวัดพังงา

การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Field Study) โดยการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย

1) แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interviews) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิดไม่จำกัดคำตอบ วัตถุประสงค์เพื่อสอบถามเกี่ยวกับประวัติของต้นซก ขั้นตอนการประดิษฐ์จิ้งหรีดเพื่อการอนุรักษ์และแนวทางการนำจิ้งหรีดมาประยุกต์สู่เครื่องแต่งกายสำหรับการแสดงสร้างสรรค์

2) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interviews) ประกอบด้วย 2 ตอน มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ด้านข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับเพศ สถานภาพ วุฒิการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นคำถามหลักเกี่ยวกับประวัติของพืชประจำท้องถิ่น (ต้นซก) ในจังหวัดพังงา

3. แบบสัมภาษณ์เจาะลึก (In – depth interviews) เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interviews) เพื่อใช้สัมภาษณ์กลุ่มผู้รู้ (Key Informants) กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informants) ในประเด็นประวัติของพืชประจำท้องถิ่น (ต้นซก) ในจังหวัดพังงา การเปลี่ยนแปลงของบริบทสังคม ที่ส่งผลต่อการปลูกและการเจริญพันธุ์ของต้นซก

4. การสังเกต (Observation) ประกอบด้วย

4.1) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ประกอบด้วย การเข้าร่วมกิจกรรมการปลูกพืชประจำท้องถิ่นจังหวัดพังงา เป็นต้น

4.2) การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non - participant Observation) ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตสภาพทั่วไปภายในพื้นที่การทำวิจัย โดยผู้วิจัยเข้าไปศึกษาวิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่นต่าง ๆ ทั้งนี้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อให้ทราบสภาพปัญหาทั่วไป

5. การสนทนากลุ่ม (Focused Group) โดยผู้วิจัยใช้การสนทนากลุ่มในการรวบรวมข้อมูลโดยใช้ผู้รู้และผู้ปฏิบัติเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิเคราะห์ปัญหา ข้อเสนอแนะในการศึกษารูปแบบการพัฒนาซกเป็นจิ้งหรีดสูงงานหัตถศิลป์สร้างสรรค์โดยดำเนินการวางแผนการสนทนา วัน เวลา สถานที่ จัดเตรียมแนวคำถาม นัดหมาย เชิญสมาชิกโดยคัดเลือกผู้สนทนากลุ่มที่มีลักษณะร่วม (Homogenous) เช่น ผู้เพาะปลูกต้นซก ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้ประกอบกิจการธุรกิจการแสดง ผู้ประกอบกิจการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ผู้ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวและนักแสดง เป็นต้น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการลงพื้นที่วิจัยเพื่อเก็บข้อมูล คณะผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับไปให้กลุ่ม Ki ประกอบด้วย ผู้เพาะปลูกต้นซก ครูภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีความรู้ด้านต้นซก และ Ci ประกอบด้วย ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้ประกอบกิจการธุรกิจการแสดง ผู้ประกอบกิจการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ผู้ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวและนักแสดง ตรวจสอบซึ่งเมื่อได้รับข้อแนะนำจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจึงดำเนินการวิจัยต่อและเมื่อเกิดปัญหาก็กลับไปสอบถามผู้เชี่ยวชาญกลุ่มดังกล่าวอีกครั้ง โดยเมื่อได้รับการยืนยันข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้องคณะผู้วิจัยดำเนินการต่อไป โดยสุดท้ายนัดการประชุมเชิงปฏิบัติการประกอบด้วยผู้เพาะปลูกต้นซก ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้ประกอบกิจการธุรกิจการแสดง ผู้ประกอบกิจการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ผู้ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวและนักแสดง วันที่ 11 มีนาคม 2562 ณ หอประชุมโรงเรียนดีบุกพังงาวิทยายน เพื่อสรุปประเด็นเกี่ยวกับคุณสมบัติพิเศษของต้นซก จุดเด่น จุดด้อย การใช้ประโยชน์ เพื่อการพัฒนาซกเป็นสินค้าที่ระลึกและเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน เพื่อรับฟังคำแนะนำและแนวทางในการพัฒนางานวิจัยครั้งต่อไป

ภาพที่ 1 ผู้ร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการ ณ หอประชุมโรงเรียนดินนุกพังงาวชิราวุธ
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

ผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาการด้านวัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งระดับมหภาคและจุลภาคของจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

1. ผลจากการวิจัยส่งผลให้ทราบข้อมูลประวัติของต้นชก (ต้นลูกฆ่าแม่) ตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา ซึ่งสถานศึกษาในจังหวัดภูเก็ตสามารถนำไปปรับใช้เป็นเอกสารการสอน หน่วยงานภาครัฐสามารถนำไปปรับใช้เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและส่งผลแก่ธุรกิจภาคเอกชนด้านการดึงดูดความสนใจแก่นักท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจจังหวัดภูเก็ต

2. ผลจากการวิจัยส่งผลให้สามารถนำพืชประจำท้องถิ่นต้นชก (ต้นลูกฆ่าแม่) มาประดิษฐ์จิ้งชู้ย เพื่อการอนุรักษ์ โดยสถานศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางการอนุรักษ์เครื่องแต่งกายโบราณเพื่อให้เกิดกระบวนการด้านการอนุรักษ์

ภาพที่ 2 ภาพเสื้อจิ้งชู้ยแบบโบราณ
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

3. ผลจากการวิจัยส่งผลให้สามารถนำต้นชกมาประยุกต์สู่เครื่องแต่งกาย โดยสถานศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางในการประยุกต์พิชประจำท้องถิ่นสู่งานหัตถศิลป์และเป็นพื้นฐานด้านการต่อยอดความคิดสำหรับการออกแบบเครื่องแต่งกาย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการบูรณาการระหว่างศาสตร์

ภาพที่ 3 การประยุกต์กากาบชกสู่เครื่องแต่งกายสำหรับการแสดงสร้างสรรค์
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

4. ผลจากการวิจัยสามารถประยุกต์การประดิษฐ์สินค้าที่ระลึกเพื่อสร้างเศรษฐกิจจุลภาคหรือเศรษฐกิจท้องถิ่น โดยร่วมกับกลุ่มเศรษฐกิจท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้เป็นตัวแบบการพัฒนาเศรษฐกิจจุลภาคหรือเศรษฐกิจท้องถิ่นต่อไป

ภาพที่ 4 ตัวอย่างสินค้าที่ระลึกจากกากาบชก
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

สรุปผลและประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการศึกษารูปแบบการพัฒนากากาบชกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน ได้ขอค้นพบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ประวัติของต้นชก (ต้นลูกฆ่าแม่) ตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา

1) ผลการศึกษาประวัติของต้นชก (ต้นลูกฆ่าแม่) ตำบลบางเตย อำเภอเมือง จังหวัดพังงา พบว่า

1.1) ลักษณะของลำต้น

ต้นชกเป็นพืชตระกูลปาล์มส่วนใหญ่ เป็นพืชใบเลี้ยงเดี่ยวที่อยู่ในวงศ์ Arecaceae (ชื่อเดิมคือ Palmae) นับเป็นพืชวงศ์ใหญ่ที่สุด (รองจากหญ้า) พืชตระกูลปาล์มมีร่องรอยในซากดึกดำบรรพ์ที่เก่าแก่ประมาณ 80 ล้านปี ปัจจุบันสามารถพบพืชตระกูลปาล์มได้หลายพื้นที่ทั่วโลก เพราะพืชตระกูลปาล์มเติบโตในสภาพภูมิอากาศที่หลากหลาย พืชตระกูลปาล์มมีลักษณะลำต้นเดี่ยว ไม่แตกหน่อหรือแตกกิ่ง เป็นพืชประจำท้องถิ่นภาคใต้ใช้ระยะเวลาจนถึงออกผล แต่มีบางสายพันธุ์แตกกอบริเวณใกล้กันจึงปรากฏเป็นกอใหญ่ พืชตระกูลปาล์มที่พบในเขตเหนือสุดคือ ปาล์มพัตยุโรป (*Chamaerops humilis*) เติบโตในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและแอฟริกาเหนือ ส่วนปาล์มที่พบตอนใต้สุดคือ ปาล์มนิเกา (*Rhopalostylis sapida*) พบที่นิวซีแลนด์และหมู่เกาะแซนธอส พืชตระกูลปาล์มสามารถเติบโตบนพื้นที่สูง 3,000 เมตร (บนเทือกเขาแอนดิส) ส่วนพื้นที่แห้งแล้ง เช่น ทะเลทราย (อินทผลัม) และพื้นที่ชื้นแฉะ สามารถเป็นที่อาศัยส่วนใหญ่ของปาล์มหลากหลายชนิด รวมทั้งต้นชก ต้นชิด ต้นสาคุ

1.2) ลักษณะของใบ

ใบของต้นชก มีก้านใบยาวและมีใบย่อยมาก ใบอ่อนเป็นก้านยาวชูเหนือยอดและคลี่ขยายออกมา จำแนกได้เป็นสองประเภทใหญ่คือ ใบรูปขนนก มีลักษณะก้านใบเป็นแกนกลางและมีใบย่อยเรียงสองข้าง พบเห็นทั่วไปคือ ใบมะพร้าว ใบหมาก ใบปาล์มขวด บางสายพันธุ์มีใบเป็นรูปขนนกสองชั้น เช่น ใบเต้าร้าง ใบปาล์มหางกระรอกและใบรูปพัดหรือรูปฝ่ามือ ลักษณะคล้ายพัดจีน มีใบย่อยแตกออกจากจุดปลายของก้านใบในรัศมีวงกลม แผ่ออกไป

1.3) ลักษณะของผลชก

การออกผลของต้นชก ออกผลเป็นทะลาย (นิ้ว) ลักษณะของผลคล้ายลูกวงกลม มีสีเขียว ขนาดของผลประมาณ 3-4 เซนติเมตร ผลอ่อนมีสีเขียวอ่อน ผลแก่มีสีเหลือง สีน้ำตาลเข้ม สีม่วงเข้มจนถึงสีดำ เมล็ดผลชกมีสีขาวขุ่น ลักษณะนิ่มและอ่อน แต่ละผลจะมี 2-3 เมล็ด เมล็ดอ่อนมีสีขาว เมล็ดแก่มีสีดำเปลือกของเมล็ดจะคล้ายกะลาขนาดบางแต่แข็ง มีสีดำ เนื้อในของเมล็ดเรียกว่า "ลูกชก" ต้นชกให้ผลในช่วงอายุ 15-20 ปี แต่ส่วนมากจะให้ผลครั้งเดียวและเฉา ยืนต้นตาย

2. ผลการศึกษาการพัฒนาการปลูกสู่การประดิษฐ์จิ้งจู้ พบว่า

กรรมกรเหมืองแร่ได้สร้างภูมิปัญญาโดยนำกาบชก ซึ่งเป็นพืชประจำท้องถิ่นและไม่มีคุณค่ามาประดิษฐ์จิ้งจู้ เพราะมีสภาพทนทานต่อการสวมใส่ในเวลาทำเหมืองแร่ โดยนำเส้นใยจากโคนกาบต้นชก ชาวบ้านเรียกว่า "รกชก" มาเย็บเป็นเสื้อกันฝน พบในเหมืองแร่ อำเภอเกาะกู่ ซึ่งเป็นการส่งผ่านภูมิปัญญาระหว่างรุ่น ปัจจุบันเก็บรักษาที่วัดพระทอง อำเภอถลุง จังหวัดภูเก็ต

ผู้วิจัยพบขั้นตอนการประดิษฐ์จิ้งจู้จำนวน 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย

- 1) การนำกาบชกหรือรกชก มาดัดก้านที่ติดบริเวณเส้นใยของกาบชก
- 2) นำกาบชกมาแช่น้ำเกลือเพื่อให้เกิดความหนาและเหนียวขึ้น จากนั้นนำไปตากแดดให้แห้งสนิท
- 3) การนำกาบชกที่แห้งสนิทมาจัดเรียงเป็นพื้นเดียวกัน
- 4) การตัดกาบชกเป็นจิ้งจู้ตามรูปแบบที่วางโครงไว้
- 5) การนำกาบชกมาเย็บเป็นจิ้งจู้ โดยใช้เข็ม ด้าย มาตัดเย็บด้วยวิธีด้นถอยหลัง
- 6) การสร้างเสื้อฝน (จิ้งจู้) โดยนำกาบชกมัดรวมและนำเชือกมาพันเป็นเกลียวเพื่อความคงทน

พร้อมทั้งนำกระดุมที่ประดิษฐ์มาเย็บติดกับชุดเสื้อฝน

หลังจากนี้ผู้วิจัยได้นำแนวทางการประดิษฐ์กาบชกสู่จิ้งจู้ ประยุกต์สู่การออกแบบเครื่องแต่งกาย ประกอบชุดการแสดงสร้างสรรค์ต่อไป

3. ผลการศึกษาการพัฒนาปัจจัยสู่ฐานหัตถศิลป์สร้างสรรค์ พบว่า

ผลผลิตจากใยกาบชก : ลักษณะเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงที่ประยุกต์จากเส้นใยกาบชกมีลักษณะของเนื้อสัมผัสค่อนข้างหยาบแต่มีความเหนียวทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขนาดของเส้นใยแต่ละเส้นของกาบชกไม่ทนไฟ วิธีการทอผสมกับเนื้อผ้าปกติต้องใช้การเย็บประกอบผ้าด้วยมือเพราะขนาดของเส้นใยกาบชกแตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมคุณสมบัติข้างต้นได้

กระบวนการตัดเย็บ เป็นการวางโครงของเส้นใยกาบชกโดยการทอเป็นแผ่นขนาดบางด้วยเทคนิควิธีเฉพาะ โดยใช้วิธีการเย็บด้วยมือ คือ การดันถอยหลัง ไม่ควรรนำเส้นใยกาบชกมาขึ้นรูปเป็นแผ่นมากเกินไป เพราะส่งผลด้านน้ำหนักของผ้าและการพริ้วไหวสำหรับการแสดง จากนั้นนำผ้าสีน้ำตาลและสีทองมาเย็บประกอบด้านนอกจำนวน 1 ชั้นและประดับด้วยแถบลูกปัดตุงตั้งสีทองโดยการเย็บซักระยะห่างระหว่างจุด 5 เซนติเมตร ขั้นตอนสุดท้ายเป็นการเย็บทับด้วยแถบดินสีทองเพื่อความทนทานสำหรับการเคลื่อนไหว

ผลงานที่เสร็จแล้วแสดงอัตลักษณ์ท้องถิ่นอย่างไรหรือเพื่อใส่อย่างเดียวย สามารถแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) เครื่องแต่งกายประกอบการแสดง โดยเส้นใยของกาบชกที่นำมาประดิษฐ์ต้องมีความประณีตกว่าสินค้าที่ระลึกเนื่องจากสัมผัสกับผิวหนังโดยตรงต้องมีผ้าซับก่อนการสวมใส่เพื่อป้องกันการระคายเคืองต่อผิวหนัง 2) สินค้าที่ระลึก เช่น หมวก กระเป๋า โคมไฟ จากกาบชกใช้เทคนิควิธีเฉพาะด้วยมือ สามารถใช้ผลแห่งของต้นชกและเส้นใยจากกาบชกย้อมสีเพื่อความสวยงาม เหล่านี้เป็นตัวอย่างการนำพืชท้องถิ่นภาคใต้สู่การใช้ประโยชน์ในมิติต่าง ๆ สามารถใช้กับนักท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจมหภาค เช่น การใช้กับเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงเป็นวิธีการกระตุ้นความรู้สึกเชิงบวกของนักท่องเที่ยวให้มีความประทับใจด้านการใช้ประโยชน์ของพืชประจำท้องถิ่นและการใช้ประดิษฐ์สินค้าที่ระลึก เป็นการสร้างเศรษฐกิจจุลภาคเพื่อการสร้างรายได้แก่ชุมชน

ฉะนั้นการประยุกต์กาบต้นชกสู่ฐานหัตถศิลป์สร้างสรรค์มีผู้ศึกษาจำนวนน้อยและไม่มีมีการถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นระบบประกอบกับปราชญ์ชาวบ้านมีอายุมาก โดยเมื่อไม่มีการถ่ายทอดภูมิปัญญาดังกล่าวอาจสูญหายได้ โดยผลจากการพัฒนาปัจจัยสู่ฐานหัตถศิลป์สร้างสรรค์ โดยหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม สามารถนำไปใช้ทั้งในระดับ 1) นโยบาย 2) การสร้างเศรษฐกิจระดับมหภาคและจุลภาค ทั้งนี้เพื่อสร้างเอกลักษณ์ที่สำคัญของท้องถิ่น ซึ่งเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน อีกทั้งเป็นการปรับตัวเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพที่ 5 ลักษณะของกาบชกที่ห่อหุ้มลำต้น
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

ภาพที่ 6 ลักษณะของก้านทแยง
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

ภาพที่ 7 ภาพเสื้อฝนจิ้งชู้ย
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

ภาพที่ 8 ด้านซ้ายชุดสร้างสรรค์นักแสดงหญิงแบบสมบุรณ์ (ด้านหน้า)
ภาพที่ 9 ด้านขวาชุดสร้างสรรค์นักแสดงหญิงแบบสมบุรณ์ (ด้านหลัง)
ที่มา : ยุทธพงษ์ ต้นประดู่

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการประชุมเชิงปฏิบัติการกลุ่ม Ki Ci ให้ข้อเสนอแนะโดยภาพรวม ดังนี้ หลังจากดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยควรนำความรู้ที่ได้ไปถ่ายทอดแก่วัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สถานศึกษาและควรเผยแพร่ต่อสาธารณะเพื่อการประชาสัมพันธ์เอกลักษณ์ที่สำคัญของจังหวัดพังงาหรือการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในท้องถิ่น เพื่อผลิตสินค้าที่ระลึกสำหรับการสร้างรายได้ภาคครัวเรือน ซึ่งความรู้ด้านต่าง ๆ ส่งผลให้ 1) สร้างการเรียนรู้ด้านความหลากหลายของพืชประจำท้องถิ่นซึ่งเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของจังหวัดพังงา 2) สามารถลดปัญหาด้านการคัดลอกผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์ส่งผลให้ปัญหาด้านการละเมิดลิขสิทธิ์ลดลง 3) สามารถนำมาวัสดุท้องถิ่นมาออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นการช่วยสร้างงานแก่บุคคลในท้องถิ่นและเป็นการสร้างเศรษฐกิจทั้งระดับมหภาคและระดับจุลภาคได้อย่างยั่งยืน อีกทั้งส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดการเรียนรู้ ความภาคภูมิใจและตระหนักถึงเอกลักษณ์ของพืชประจำท้องถิ่น ผู้คนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวเห็นคุณค่า ความสำคัญและแนวทางการใช้ประโยชน์ของพืชประจำท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค ซึ่งผลงานวิจัยดังกล่าวยังไม่มีผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา จัดเป็นการสร้างองค์ความรู้เพื่อการประยุกต์สู่งานหัตถศิลป์ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อยอด ด้วยความหลากหลายของพืชประจำท้องถิ่นของประเทศไทยมีจำนวนมากแต่ยังขาดการประชาสัมพันธ์และปัญหาด้านกฎหมาย เช่น โยกัญชงและโยกัญชา ซึ่งปัจจุบันที่ปรึกษาสำนักงานอัยการสูงสุดได้ดำเนินการผลักดันกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งเสพติด โดยกระบวนการหลังจากนี้ได้วางแผนงานร่วมคณะวัฒนธรรมศาสตร์และอีกหลายภาคส่วนของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม อีกทั้งโรงงานผลิตผ้าจากโยกัญชงเพื่อดำเนินการส่งออกกระหว่างประเทศ แต่ยังขาดกระบวนการประชาสัมพันธ์และปัจจุบันคนไทยไม่มีความเข้าใจและถูกปลูกฝังว่ากัญชาเป็นสิ่งเสพติดแต่ด้วยภูมิปัญญาที่สืบทอดจากอดีตสู่ปัจจุบันนั้น แสดงให้เห็นว่าการใช้พืชกัญชาในปริมาณที่เหมาะสม สามารถเป็นยาสมุนไพรและยาสังเคราะห์ได้ ส่วนโยกัญชงปัจจุบันอยู่ในกระบวนการทดลองปลูกแบบโรงเรือนปิด โดยในอนาคตสามารถประยุกต์สู่เครื่องแต่งกายจากเส้นใยธรรมชาติได้ เหล่านี้เป็นการสร้างรายได้จากพืชประจำท้องถิ่นซึ่งมีคุณภาพดีแต่ภายใต้การควบคุมการเพาะปลูกอย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งสำคัญคือการประชาสัมพันธ์และเริ่มเปลี่ยนทัศนคติจากคนไทย สามารถเริ่มจากการประชาสัมพันธ์ผ่านธุรกิจการแสดงและการพัฒนาเส้นใยผ้าประกอบการแสดงและการผลิตสินค้าที่ระลึก

ข้อเสนอแนะที่ค้นพบจากการทำวิจัย กาบชกเป็นสิ่งที่ไร้คุณค่าไม่เคยถูกนำมาใช้ประโยชน์แต่จากผลงานวิจัยนี้สามารถนำสิ่งที่ไร้คุณค่ามาสร้างเศรษฐกิจระดับมหภาค เช่น การประยุกต์สู่การแสดงส่งผลให้นักท่องเที่ยวเห็นความสำคัญของพืชประจำท้องถิ่น นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาชมการแสดงได้รับบริการจากธุรกิจภาคบริการ ประกอบด้วย สถานประกอบการกิจการบันเทิง โรงแรมที่พัก การขนส่ง และการสร้างเศรษฐกิจจุลภาค เช่น หน่วยธุรกิจครัวเรือนได้ผลิตสินค้าที่ระลึก อาหารประจำท้องถิ่น อีกทั้งเป็นการเผยแพร่พืชประจำท้องถิ่นหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (GI) เหล่านี้นับเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. "สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หัวใจแห่งความยั่งยืนของชุมชน GI Market 2016." หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ ปีที่ 29, ฉบับที่ 11251: 9.

เทิดชาย ช่วยบำรุง. "แนวทางการปฏิรูป การท่องเที่ยวไทย." การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. <http://www.tatreviewmagazine.com/web/menu-read-web-etatjournal/menu-2014/menu-2014-oct-dec/615-42557-reform>.

พรหมภัสสร จรจรัญฐานพงศ์. "พรีเมียม เดสติเนชั่น...Visioning Phuket." วารสารการท่องเที่ยว ปีที่ 14, ฉบับที่ 167: 54-57.

พรหมภัสสร จรจรัญฐานพงศ์. "มารีไทม์ฮับ...การผลักดันภูเก็ตเป็นพรีเมียมเดสติเนชั่น." วารสารการท่องเที่ยว ปีที่ 14, ฉบับที่ 167: 54-57.

ยุทธพงษ์ ตันประดู. "การพัฒนารูปแบบพัสดราภรณ์ในพิธีวิหัทบาบ่าสู่งานสร้างสรรค์คาบาเรต์." วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2559.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. "ลุยแก้ไขศูนย์เหรียญ." หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ปีที่ 52, ฉบับที่ 9913: 14.